Duduile se amuză...

Pe plaja însorită veşnic dela Miami, un grup de tinere sportive se joacă cu o minge uriaşe.

Cine a sabotat interesele naţionale?

Sancţiunile dictate de federaţia română de hockey pe ghiaţă au provocat o impresie puternică în opinia publică. Iar presa sportivă — de astădată fără deosebire — şi-a manifestat surprinderea şi desgustul.

Hockeyul pe ghiaţă — un sport în plină ascensiune la noi şi care, chiar acum în urmă, la Londra, a realizat rezultate din cele mai promiţătoare, se vede astfel compromis de o hotărâre arbitrară şi pătimaşă a biroului federal. A întregului birou federal, fără excepţie, căci hotărârea — înţeleapta hotărâre — a fost luată cu unanimitate. Că această unanimitate a fost obţinută prin anumite presiuni — cum suntem informaţi — aceasta nu scade din vina oricărui membru al federaţiei. Poate că o şi agravează.

După cum am arătat însă şi în numărul nostru de eri, este foarte probabil ca sancţiunile dictate de F.R.H.G. să fie ridicate. Sau, în cel mai rău caz, îndulcite. Instanţa de apel, Uniunea Federaţiilor Sportive, nu se va lăsa intimidată, aşa cum au fost membrii F.R.H.G. de relatările pătimaşe ale conducătorilor expediţiei dela Londra. Şi în momentul când va judeca bunul simţ — cea mai bună lege atunci când e vorba de domeniul sportiv — este esclus ca dreptatea să nu atârne de partea jucătorilor.

Dar, să n'' facem anticipări asupra hotărârii U.F.S.R. Pentru moment să dăm curs unei întrebări care circulă pe multe buze: Dar pe conducătorii echipei cine-i judecă? Cine trage la răspundere pe oficialii de profesie? In faţa cui dau socoteală domnii conducători de greşelile pe cari le-au făptuit?

Radian a fost înlocuit într'un match, cu Botez. Cel mai bun produs al hockeyului românesc a trebuit să cedeze locul său unei epave. Măsura a fost dictată de Quinn, selecţoneurul canadian al echipei române, şi salariat al echipei condusă de Botez, fără ştirea conducătorilor expediţiei, cari erau preocupaţi de alte chestiuni pe undeva prin tribună, atunci când era în joc prestigiul culorilor naţionale.

Radian s'a supărat — copil — a intrat în cabină şi s'a îmbrăcat. O greşeală desigur. Dar pentru asta, a fost acuzat de „sabotare a intereselor naţionale!!!"

Dar oficialii, cari nu s'au interesat cine şi cum joacă echipa? Căci înaintea campionatului mondial au încheiat matchuri amicale, pentru ca echipa să ajungă la Londra sdrenţuită şi fără vlagă?.. Asta cum se numeşte — dacă vina lui Radian este considerată „o sabotare a intereselor naţionale"?

Iată, atâtea întrebări.

Cine răspunde? Şi în faţa cui?..

Afacerea deplasării echipei naţionale de hockey — după cum se vede — este abia la primul act..

Ştefan Radu

O săritură îndrăzneaţă

Uack Kerr faimosul campion american la barcă cu motor, execută o îndrăzneaţă săritură

BODOLA

Evenimentele footbalistice, situaţia clasamentului, a goalgetter-ilor, goal-average-ul echipelor, însfârşit întreaga conjuctură a soccerului autohton, m'a determinat să-mi sorb cafeluţa în tovărăşia lui Iuliu.

Iuliu e foarte simpatic, dar pe lângă această calitate mai are şi un atribut invidiat de toţi football-iştii: e foarte popular.

Popular e puţin spus. In footballul românesc, Iuliu a ajuns celebru. In materie de football, gloria lui Iuliu, se apropie de aceea a lui Iuliu Caesar.

Iuliu e aplaudat de toţi spectatorii, Iuliu e apreciat de toţi conducătorii, Iuliu e ţinut în mare stimă de toţi federalii, Iuliu e disputat de emisarii cluburilor din străinătate.

Dar cine nu-l cunoaşte pe Iuliu? Numele lui flutură pe buzele tuturor spectatorilor. E drept că tribunele nu-l strigă «Iuliu», — fiindcă s'au obişnuit altfel: «Hai Bodola!» «Bravo Bodola!». pe cari le-am înşirat mai sus, mi s'a părut că merită să sacrific câteva minute la o cafeluţă cu Bodola.

Cum fusesem avertizat că Bodola nu e prea... risipitor, mi-am luat toate precauţiunile.

— Dragă Bodola, vreau să beau cu tine o cafeluţă pe care o plătesc eu..

Bodola a tresărit:

— Plăteşti numai cafeluţa d-tale?

Dupăce l-am asigurat că le plătesc pe amândouă, Bodola a acceptat.

Investisem deci un mic capital în această.. întreprindere. Am căutat deci să-l exploatez.

— Dragă Bodola, circulă diverse versiuni în legătură cu o eventuală plecare a ta la un club din străinătate.

— Nici nu poate fi vorba de aşa ceva. Iubesc prea mult clubul C. A. O. ca să mă pot despărţi aşa uşor de el:.

— Totuşi am auzit că au avut loc tratative?!

— A venit la mine un emisar al unui club din Franţa, dar era cât p'aci să-l iau la palme...

— Ce vorbeşti?

— Păi cum să nu-l iau? Vine la mine şi-mi propune să trec la un club din Franţa.., Dar nu numai atât. Imi întinde şi un contract să-l semnez. Citesc contractul, şi gata-gata să-l pleznesc...

— Te gândeai probabil la dureroasa despărţire de C. A. O.?

— Nu dom'le, dar îmi oferea un salariu prea mic.

— O fi şi asta, dar cred că te leagă multe lucruri de C. A. O..

— Indiscutabil că da. Sunt atât de legat de C. A. O, încât dacă aş vrea să plec, am neapărat nevoie de deslegare...

— Şi'n afară de asta, ai obligaţii morale faţă de clubul în care ţi-ai creat popularitatea...

— Just, foarte just. In privinţa asta, sunt foarte recunoscător clubului în care am devenit — ca să fiu modest — aproape celebru. Pentrucă, să recunosc, am atins culmile popularităţii. Să-ţi dau un exemplu: eram în vilegiatură — sunt câţiva ani de atunci — la Vinţul de Jos. Printre alţii, l-am cunoscut şi pe d. Iuliu Maniu, fost prim ministru şi unul dintre fruntaşii vieţii politice.

— Il cunosc...

— Stai să vezi. Intr'una din zile, mă plimb în trăsură, eu şi cu d. Iuliu Maniu. Ce să-ţi spun multe, pe unde tre- «Cine o fi domnul ăla care-i în trăsura cu Bodola?» Ce zici de asta? Popularitate, nu glumă!..

— Ştiam că eşti popular, dar într'atâta, nu te bănuiam. Vezi însă că a cam început să se popularizeze şi... zgârcenia ta..

— Calomnii. Invenţii. O să-ţi povestesc acum o chestie şi o să vezi că sunt chiar foarte... darnic. Eram în turneu cu echipa. La un moment dat, expediţia a rămas fără bani. Cum eu aveam la mine oarecari fonduri, ce crezi c'am făcut. N'am şovăit o clipă, am scos banii şi am întreţinut două zile echipa...

— Cred că pentru gestul acesta ai primit mulţumiri...

— Dimpotrivă. Când ne-am înapoiat la Oradea, conducerea mi-a făcut un scandal enorm, fiindcă le prezentasem un bon de speze cu o sută de lei mai mult decât cheltuisem. Când am văzut atâta ingratitudine, am renunţat..

— Ai renunţat la toţi banii?

— Nu! Am renunţat la suta care era în plus..

— Cum îţi petreci timpul liber?

— Când n'am matchuri şi nici antrenamente, citesc «Gazeta Sporturilor».

*

Bodola mi-a dat un autograf ca amintire. Dar cred că şi el o să mă ţie minte toată viaţa, fiindcă am plecat fără să plătesc cafelele..

A. Nol

De prin lume adunate...

INTRE SPORT ŞI POLITICA

Intr'un ziar francez de provincie a apărut ştirea privitoare la o şedinţă agitată a unui consiliu municipal din Bray-Dunes. Iată despre ce este vorba.

Primarul comunei susnumite a propus ca un teren liber să servească construirii unui depozit.

Pe de altă parte, consilierul comunal Vanhille propune ca locul viran să servească înfiinţării unui teren de football.

Bine'nţeles că d. Vanhille s'a gândit la alegerile comunale, cari trebuiau să aibe loc în acea localitate.

De notat este susceptibilitatea cu care sunt tratate actualmente problemele sportive de către politicieni şi că acum li se dă atenţia cuvenită Massa sportivă constitue o importantă primă de alegători, care nu mai poate fi neglijată.

fie înţeles şi de primarii noştri cari în ajuunl alegerilor încep să se bată cu pumnii în piept şi să strige:

— Eu care am dat viaţă acestui cartier, care am scos din promiscuitate acest sector, dându-i stranduri moderne, terenuri de sport unde fiii voştri să crească sănătoşi în aer liber, etc...

Indiferent de gradul de adevăr care se găseşte în aceste cuvântări, un lucru este cert: Politica serveşte într'o importantă măsură sportului.

INTERNAŢIONALUL TACO NU A MURIT

Acum mai bine de o lună de zile ziarele din Capitală au publicat reportagii privitoare la moartea fostului internaţional Ţaco, în urma unui accident de săniuţă.

Fostul fundaş al echipei naţionale la Montevideo, se află în deplină sănătate la Ochiuri unde practică încă footballul în echipa Astra.

Ştirea transmisă de gazete a fost eronată, deoarece acel care a încetat din viaţă este fratele internaţionalului.

Iată că şi la noi s'a putut întâmpla un «caz Zamora» când un internaţional află din gazetă că este mort.

O VEDETA

Clişeul alăturat este reprodus din revista franceză „Football" şi reprezintă pe fostul timişorean Schwartz Eleck, care actualmente activează în rândurile „Pacing Clubului Strassbourg".

Schwartz, care a rămas în Franţa, la Hyeres les Palmieres, încă din timpul primului turneu al Ripensiei, a progresat într'o astfel de măsură încât a fost propus pentru reprezentativa Franţei. Acest lucru a fost posibil datorită faptului că fostul fundaş al Kadimei din Timişoara a obţinut cetăţenia franceză. Interesant este amănuntul că Schwartz, înainte de a se stabili în Franţa, a încercat să joace într'un club vienez.

In acest scop a stat două luni în capitala Austriei şi a activat la Hackoah, jucând chiar matchuri de campionat sub nume fals, bine înţeles, pentruc ănu ave adeslegare.

SONJA S'A INŞELAT

Incă de mai mult timp, celebra patinatoare Sonya Henie, era decisă să treacă la profesionism, lucru ce s'a şi întâmplat.

„Feea ghieţii", după ce a cucerit al doisprezecelea campionat mondial de patinaj artistic, n'a ezitat s'o arate pe englezoaica Megan Taylor ca urmaşa sa la titlul mondial. Cecilia Coolidge nu s'a prezentat — după Sonya — la campionatele mondiale dela Paris, de frică să nu fie învinsă de Megan Taylor. Lucrurile s'au întâmplat tocmai pe dos şi Cecliia Coolidge, după campionatele Europei, a cucerit primul loc la campionatele mondiale, întrecând-o cu mult pe Megan Taylor.

Lucrul dovedeşte că Sonya Henie, patinatoare fără egal, n'a dat, într'o specialitate pe care o cunoaşte perfect, pronosticuri bune...

MONOPOL DE STAT IN SPORT

Fabricarea şi vânzarea articolelor de sport în Turcia, mingi, ghete, rachete, mănuşi de box, etc., etc., a devenit un monopol al statului. Această iniţiativă a intrat în vigoare dela numirea unui subsecretar de stat al sporturilor în guvernul turc.

Ne aducem aminte că în urmă cu 12 ani, un manager de box francez a căutat să facă un monopol asemănător la noi în ţară, dar a eşuat.

Ideia a pornit dela noi?...

INAMICUL No. 1

Cluburile engleze sunt curioase şi chiar superstiţioase. Din această cauză pentru recentul tur al Cupei Angliei, Arsenal a privt matchul cui Burnley cu multă neîncredere.

Lucrul are un pic de adevăr.

In 1934 Arsenal a repurtat pe terenul său o lungă serie de victorii. Intr'o zi această serie a fost întreruptă de către Astom Villa, graţie unui goal marcat de Bob Brockland. Acesta a trecut trecut în urmă la Burnley, dar Arsenal n'a încetat să-l considere inamicul No. 1.

Această frică a fost însă zadarnică, pentrucă, cu toată intervenţia lui Brockland, Arsenal a câştigat cu 7—1.

DECADENŢA IMPRESIONANTA

Sam Langford, teribilul greu de culoare, aproape tot atât de gros cât de înalt, de o putere formidabilă, pe care cei mai vechi în sport o cunosc destul de bine, termină lamentabil o existenţă prodigioasă.

El este actualmente orb şi poate fi văzut pe străzile New-Yorkului, pipăind bordura trotuarelor cu un băţ, pentru a-şi conduce paşii şi întinzând trecătorilor cărţi poştale cu figura lui... Joe Louis.

In curând, prietenul nostru Dincă Schileru îşi va lua licenţa în Drept. In felul acesta, aripa dreaptă a oborenilor va fi alcătuită din doi avocaţi: Dincă Schileru şi Traian Ionescu, care este deasemeni licenţiat în drept.

Inaintarea Unirii, însă, va pierde atunci şi pe Schileru şi pe Traian Ionescu cari fiind «avocaţi», vor trebui să treacă în... «apărare».

*

Federaţia de hockey pe ghiaţă a alunecat pe pârtia severităţii excesive, radiindu-l pe viaţă — din Federaţie — pe excelentul jucător bragadirist, Radian.

Toată presa a luat pieptiş apărarea lui Radian, furnizând Federaţiei incriminate, un transport de adjective nu tocmai amabile.

Speriat de violenţa campaniilor, un oficial al Federaţiei de hockey, se scuza eri într'un grup de gazetari:

— Extraordinar, d-le cât tărăboiu, pentru o singură literă.

— Cum o singură literă?...

— Foarte simplu. In loc de Radia-n, *este astăzi* Radia-t. *Nu e vorba de-o singură literă?..*

*

In «Super-Alhambra», *ultima premieră a Teatrului pilotat de d-nii N. Vlădoianu şi N. Constantinescu, sportul este la loc de cinste.*

I s'au dedicat câteva cuplete de haz copios şi aplaudat.

Unul din aceste cuplete este (de subsemnatul) şi spus de d-ra Florica Demion, care recoltează un succes remarcabil (şi meritat), într'o fată care vrea să se mărite, dar nu apucă decât să se logodească.

S'a logodit de nenumărate ori (cu toate detaliile cari se găsesc în procedura completă a nunţii), până a dat peste un footballist.

Iată strofa în care este vorba de ultima logodnă (din cuplet) a d-rei Florica Demion.

După această aventură,
Am fost iarăş căzătură,
Şi dorind să mă mărit,
Pardon, iar m'am logodit.
Cu'n copist, cu'n setebist,
C'un artist, cu'n poliţist,
Şi la urmă-un... footballist.
Ăsta însă face-amorul
Cum i-arată antrenorul.
Când voiam ca să-l sărut,
El mă mângâia cu'n .. shot,
Când voiam punctul pe «I»,
El mă lua cu penalty..
Ba'ntr'o zi veni la mine
Cu pretenţii de ruşine.
Ci-că să fac amor, dragă,
Cu echipa lui întreagă
Fiindcă'n foot-ball nu-i cu raţie,
Este joc de-asociaţie.
Şi-aduce zece zewzeci,
Să facă cu mine match.
Ei Unirea Tricolor,
Şi eu minge'n mâna lor.
Până s'apuc să zic ah,
Mă pasară lui Steinbach.
Steinbach mă pasează iar,
Şi Ripensia, adversar.
Bindea intră, mă centrează,
Intră Schwarz şi mă driblează,
Sony mă interceptează,
Vreu să intre..- dar ratează.
Când să cred că scap de-amar,
Cad în braţe la portar.
Ăsta-i mai cu «anasâna»
Că-ăsta umblă şi cu mâna..
M'a strâns la piept cu amor,
Şi-apoi mi-a dat un picior.
Când să zic că scap în fine,
Au căzut trei peste mine.
Şi cum se băteau golanii
M'a shotat, vai, Cotormani,
Că pe jumătate moartă,
M'a prins iar Creţeanu'n poartă.
Pe-urmă Dobai mă pasează,
Galeria delirează,
Deheleanu mă stopează,
Stă atent, mă potriveşte,
Trage, însă se răneşte..
Ciolac iarăş se îndeasă,
Bindea însă nu se lasă,
Shot, şi mă aruncă'n plasă.
Şi ca după protocol,
Galeria strigă: goal!..
S'au purtat toţi ca măgarii,
Şi m'a difuzat şi Ţari
Că-am pierdut «din nou»
Cu vre-o şapte-opt la zero.
Să nu mor nemăritată,
Ajunsei şi'n sport umblată
M'am lăsat şi foot-ballată,
Şi-o să mor, pardon, tot fată.
De aceia, domnilor
Eu sunt bleagă din amor...

Castor

Foiletonul „Gazetei Sporturilor" 18)

8 IUNIE

Mare roman sportiv de GEORGE FULGA

Nu sântem prieteni. Sunt fostul soţ al prietenei d-tale Milka.

Nu mi-am putut reţine o mină de surprindere explicabilă :

— Aţi fost căsătoriţi?...

D. Törek, mă priveşte calm:

— Dece te miri?... E foarte natural. Am fost căsătoriţi. Am stat împerună cinci ani, la Oradea. Apoi, ne-am despărţit.

— Dece?

M'am trezit, fără să vreau, punând întrebarea aceasta fără rost.

— Dece?

D. Törek tace. Acuma, el este acela care tace. In schimb, Milka are o explozie de sinceritate exagerată.

— M'a bănuit. A crezut că îl înşel cu... propriul său frate. Din această pricină, am divorţat. El s'a stabilit la Budapesta. Eu, am devenit «stea» călătoare, de varieteuri. Pe fratele său nu l-am mai văzut. In schimb, el vine să mă vadă în toate oraşele prin cari mă poartă noua mea meserie.

— Dece nu vă împăcaţi?...

D. Törek face o mină dezolată.

— Asta nu se mai poate. Dar vin mereu să-o văd şi să ne îmbătăm, amintindu-ne de fericirea trecutei noastre căsnicii...

In pahare, şampania s'a înălţat în spumă deasă.

— Noroc!

— Pentru d-ta.

— Pentru dv.!...

Ciocnim. Peste clinchetul paharelor şi peste zgomotul din sală, orchestra pune vestmânt de tangouri şi romanţe româneşti.

Prin ferestre pătrund primele raze de lumină ale zilei...

7 Aprilie. — Am fost şi-aseară la «Nippon».

8 Aprilie. — Am fost şi-aseară.

9 Aprilie. — Sunt din nou după o noapte petrecută la «Nippon». Am devenit client obişnuit al varieteului din strada Brezoianu. Portarul mă cunoaşte. Chelnerii mă cunosc. Mă salută acum mai puţin zgomotos. Cu o deferenţă mai puţin ironică. Mă primesc amabili şi îmi arată întotdeauna loja în care stau întotdeauna cu Milka şi cu Törek.

Nu plătesc niciodată. La început, situaţia aceasta de invitat permanent m'a jenat. Dar Milka şi Törek au un fel de a-ţi uşura situaţia, care m'a împăcat cu ideia de a rămâne şi mai departe invitatul lui Törek.

Milka pare îndrăgostită de mine. Mă priveşte cu ochii pe jumătate închişi şi are adesea în glas, insinuări de femee care vrea să învingă.

Törek se bucură că-i ţin tovărăşie. Cu Milka nu găseşte aproape niciodată ce să vorbească. Trecutul, cu amintirile dureroase care îi leagă, le înneacă vorbele în gură. Stau, se privesc şi beau. Atâta. Din când în când schimbă câteva cuvinte fără importanţă: *Vrei ţigări?... Mai stăm?... Nu bei?...* Şi iarăşi se lasă învinşi de greutatea trecutului, se privesc şi tac.

Eu joc, în loja aceasta, rol de «raisoneur».

Cu Milka schimb priviri afabile şi fraze în care cuvântul «dragă» revine des şi cald. A început să-mi placă.

Cu Törek vorbesc despre football. Mi-a povestit la început viaţa lui. Căsnicia cu Milka, anii de traiu tihnit pe cari i-au parcurs împreună şi lunile de neînţelegeri, de discuţii violente, de bănuială cari au urmat apoi, precedând divorţul. Despărţirea.

O noapte întreagă, Törek m'a ţinut de mână, ca şi când s'ar fi temut că fug, şi mi-a trecut sub ochi filmul trist al legăturii sale cu Milka.

Spre dimineaţă, s'a oprit. A spart un pahar, a simţit în obraz năvala fierbinte a sângelui şi-a hotărît, aproape ţipând:

— Cu asta, basta. Nu mai vorbim niciodată de Milka şi de mine...

Şi-a răcorit gâtul cu conţinutul unui pahar de şampanie şi-a adăugat:

— Deacuma, nu mai vorbim decât de dumneata...

In noaptea aceia însă, n'am mai vorbit despre nimic. Am tăcut toţi trei.

O noapte mai târziu, aceiaş linişte a stăpânit loja. Câteva ore, am băut toţi trei în mod egal, aproape fără să ne privim.

Târziu, când zorii au prins de chenarul ferestrelor, mărţişorul primelor raze de lumină, Törek a sfâşiat tăcerea cu-o întrebare la care nu mă aşteptam:

— Dar dumneata, dece suferi?...

L'am privit nedumerit. In definitiv, ce îl interesa pe el, poveştile mele de dragoste mâhnită. Intr'un fel oarecare, îmi este prieten. Este adevărat. Imi plăteşte şampania, în fiecare noapte, la «Nippon», mă ascultă cu interes, mă înconjoară cu o atenţie foarte amabilă...

Dar dela începutul acesta de prietenie până la mărturisiri intime, e cale lungă.

Ce îl interesează pe Törek povestea mea de dragoste cu Miry?...

...Şi totuşi, fără să vreau, m'am trezit povestindu-i-o. Destăinuindu-i în amănunte tot ceiace mă sufocase în ultimele săptămâni. Toată neliniştea pe care mi-o turnase în tihna vieţii, o femee a cărei virtute o bănuesc pângărită de propriul meu frate.

— Aha... s'a lămurit Törek. Prin urmare, iar un frate...

S'a oprit să verifice efectul acestei declaraţii, şi-a adăugat cu o transparentă intenţiune de sfat prietenesc:

— Nu te lua după aparenţe. Să nu regreţi mai târziu.

Şampania şi tam-tamul orchestrei au acoperit ultimele cuvinte ale lui Törek.

(Va urma)